

ЗАГРОЗИ БЕЗПЕКОВОГО СЕРЕДОВИЩА В ГЛОБАЛІЗОВАНОМУ СВІТІ

Вступ. *Зміни безпекового середовища в світі зумовлені просуванням глобалізаційних процесів, трансформацією геополітичного простору загострили міжнародні безпекові проблеми і вийшли на транснаціональний вимір. Загрози, які постали перед людством потребують пошуку нових підходів щодо своєчасного їх виявлення, запобігання та нейтралізації в межах національної, регіональної та глобальної безпеки. Вирішення проблеми цих явищ у межах окремо взятої держави неможливо, оскільки для цього потрібні нові адаптовані до сьогоднішніх викликів способи реагування та спільна координація дій світового співтовариства. Як свідчить досвід, все частіше міжнародні безпекові проблеми знижують спроможності урядів ефективно управляти країною. Тому виникає необхідність у розумінні того, яким чином ці транснаціональні проблеми впливають на національну, регіональну та глобальну безпеку.*

Методи. *Були використані методи аналізу і синтезу для структуризації транснаціональних загроз та пошуку адаптованих до сьогоднішніх викликів способів реагування та спільної координації дій світового співтовариства в умовах глобалізації.*

Результати. *Були визначені та класифіковані транснаціональні загрози в умовах глобалізації і обґрунтовані пропозиції щодо їх виявлення, запобігання та нейтралізації.*

Висновки. *Проведено аналіз позитивних та негативних наслідків глобалізації, визначено, яким чином транснаціональні загрози, які виникають і впливають на національну, регіональну та глобальну безпеку. Запропоновано підхід, який передбачає проведення такої політики, яка б базувалася на співробітництві співдружності держав і чисельними недержавними суб'єктами щодо запобігання та деескалації конфліктів. В основі цього підходу покладено думку про те, що війни і насильницькі конфлікти, перш за все, є неприйнятними не тільки з міркувань моралі, але і через непрямий вплив на інші регіони світу і становлять загрозу забезпечення безпеки у світі.*

Ключові слова: *глобалізація, транснаціональні загрози, середовище безпеки, процеси глобалізації, превентивні стратегії.*

Вступ

Сьогоднішні реалії безпекового середовища у світі свідчать про трансформацію геополітичного простору. Транснаціональні проблеми безпеки вийшли на новий рівень і характеризуються як проблемні явища чи міжнародні виклики, які перетинають державні кордони, і які в основному не спроможні у традиційному сенсі застосовувати специфічні контрзаходи та протистояти урядам, враховуючи динамічність розвитку ситуації в світі.

Вирішення проблеми цих явищ у межах окремо взятої держави неможливо, оскільки для цього потрібні нові адаптовані до сьогоднішніх викликів способи реагування та спільна координація дій світового співтовариства. Як свідчить досвід, все частіше міжнародні безпекові проблеми знижують спроможності урядів ефективно управляти країною. Тому виникає необхідність у розумінні того, яким чином ці транснаціональні проблеми впливають на національну, регіональну та глобальну безпеку.

Метою статті є визначення загроз безпекового середовища в процесі глобалізації та їхній вплив на забезпечення безпеки у світі.

Огляд літератури. Сучасний процес глобалізації з її позитивними та негативними наслідками породив взаємозалежність між глобалізацією і безпекою, перед світовою спільнотою постає питання підтримання стабільності і безпеки на тлі динамічного і широкого розвитку інформаційних та інших технологій.

У глобальному масштабі розповсюджується торгівля, а також потоки приватного капіталу та інвестицій. Ці процеси призводять до виникнення потужних сил соціальної фрагментації, які спонукають до насилля і конфліктів, що впливає на безпекове середовище. У результаті розповсюдження передових технологій і масової міграції людського капіталу цілий ряд загроз набув глобального масштабу. Усі ці процеси, в сукупності з поширенням глобальної економічної

взаємодії, загострюють невдоволення і певні проблеми, які є основою виникнення загроз забезпечення безпеки загалом. Але з іншого боку, багато з тих же самих чинників глобалізації створюють нові можливості для економічного зростання і укріплення демократії, і тим самим, сприяють зниженню загроз та усуненню причин їх виникнення. Роланд Робертсон розглядав питання глобальності як дуального об'єктивно-суб'єктивного процесу: "Глобалізація означає водночас стиснення світу й інтенсифікацію усвідомлення світу як цілого" (Фезерстоун, Леш, & Робертсон (Ред.), 2008, с.107).

Г. Кіссінджер у своїй праці "Світовий порядок" зазначав, що політична організація світу та її економічний устрій перебувають у протиріччі одна з одним, де міжнародна економічна система набула глобального характеру, тоді як політична структура світу, як і раніше, ґрунтується на концепції національної держави. На його думку, міжнародний порядок стикається з парадоксом: його успішність залежить від панування глобалізації, але сам цей процес породжує політичну реакцію, яка часто йде у розріз із його прагненнями (Кіссінджер, 2017).

Ще менше стимулів у тих, хто керує політичними процесами: навіщо ризикувати наявною підтримкою всередині країни, наближаючи економічні чи фінансові проблеми, складність яких можуть зрозуміти хіба що експерти? У подібних умовах, продовжує науковець, викликом стає саме управління. Уряди зазнають тиску, прагнучи "підштовхнути" процес глобалізації у напрямку, який відповідатиме національній вигоді чи політиці меркантилізму (Лемак, 2024, с. 588).

Нині різні аспекти глобалізації поєднуються і таким чином породжують посилення цілого ряду транснаціональних загроз – від розповсюдження зброї, кібератак, етнічного насильства, незаконного обігу наркотичних засобів до погіршення навколишнього середовища і розповсюдження різного роду інфекційних захворювань.

Як зазначає академік Ю. В. Баулін, процеси глобалізації не лише зумовили появу "нової" злочинності, до якої науковець відносить організовану транснаціональну злочинність, міжнародний тероризм, злочинність у сфері економіки, засобів масової комунікації, екології й дорожнього руху, незаконний обіг наркотиків, торгівлю людьми, зброєю й антикваріатом, міжнародну корупцію, відмивання "брудних" грошей тощо, а й кількісно та якісно змінили міжнародну злочинність і призвели до інтернаціоналізації організованої злочинності, до виникнення нової якості злочинів міжнародного характеру (Актуальні проблеми кримінального права, 2009, с. 21).

Методи

Були використані методи аналізу і синтезу для структуризації транснаціональних загроз та пошуку адаптованих до сьогоденних викликів способів реагування та спільної координації дій світового співтовариства в умовах глобалізації.

Результати

Центральним компонентом глобалізаційних процесів є інформаційні технології і системи. Їх значимість для функціонування критично важливих систем, як то зв'язку, енергетики, транспорту, електропостачання, водопостачання і банківської діяльності – постійно зростає і їхня уразливість для кібератак і саботажу.

Крім цього, існує екологічна загроза, а саме забруднення навколишнього природного середовища все більше охоплює цілі регіони, виходячи за межі державних кордонів, що призводить до руйнівної посухи, виникнення повеней і ураганів. Забруднення повітря і води, зниження біорізноманітності, що становить загрозу забезпечення продовольчої безпеки.

Також збільшуються загрози швидкого і глобального розповсюдження різного роду інфекційних захворювань як результат відставання у розробці нових антибіотиків, зміни клімату, неефективного використання земельних і водних ресурсів, спрощене пересування людей через кордони і зростання числа біженців у різних регіонах.

Насильство, на основі етнічної та релігійної ненависті, дуже часто асоціюється з втратою традиційних економічних взаємозв'язків у результаті розширення глобальної торгівлі призводять до збою в існуючих системах політичного управління, які є результатом впровадження інформаційних технологій. І це є чинником розповсюдження насильства за межі національних кордонів, що може бути причиною зростання потоків біженців.

Зазначений далеко не повний перелік транснаціональних загроз часто виглядає не зовсім визначеним з точки зору їх реальності та значення для безпекового середовища. Між теоретиками і практиками ведуться постійні дискусії щодо їхньої значимості і саме відсутність консенсусу у вирішенні цього питання є наслідком того, що цим загрозам не надається відповідної пріоритетності, на основі чого можливим було б виробити ефективні превентивні стратегії запобігання.

Але навіть класифікація цих загроз за пріоритетністю чи розробка і впровадження превентивних стратегій ще не означає, що ці заходи будуть ефективними, оскільки це залежить від географічного розташування, геополітичної ситуації і визначення геостратегічних перспектив держави. Тобто загрози визначаються залежно від регіону розташування держави, наприклад загрози для країн ЄС – це загрози Європі, для країн Євразійського чи Близькосхідного регіону – загрози мають свою регіональну особливість. І хоча у процеси

глобалізації сприйняття певних загроз є загальним, кожна окрема держава, незалежно від місця в рейтингу свого знаходження, має визначати свою безпеку у глобальному контексті. Оскільки будь-яка країна може стати метою терористичного акту, а злочини, спрямовані проти людяності, незалежно від того, де вони вчинюються, потребують реакції у відповідності з принципами Організації Об'єднаних Націй дій всього світу щодо захисту жертв.

При реалізації превентивних стратегій держави мають бути готовими до чисто теоретичних ймовірних подій і приймати складні політичні рішення ще до того, як виникає реальна загроза. Вони мають бути оснащені достовірною та надійною інформацією, яка поступає у їх розпорядження, що дозволить вжити превентивних заходів, а саме забезпечити політичну підтримку програм, проектів, застосувати ресурси, які спочатку навіть можуть і не забезпечити досягнення успіху, але успішні запобіжні заходи набагато більш ефективні та економічні, ніж вжиття заходів щодо реагування на наслідки цих загроз.

На сьогодні запобігання різного роду загроз потребує нових стандартів безпеки і систем раннього попередження та оцінки ймовірності нападу і тому постає питання в обміні інформацією між державами і приватними структурами як на національному, так і міжнародному рівні.

Світова спільнота в результаті глобального розширення торгівлі, вільного пересування приватного капіталу та інвестицій через кордони отримує великі економічні переваги. Разом із тим, кожний з цих аспектів глобалізації несе по собі і певні економічні наслідки у вигляді зростання безробіття, нерівних рівнів економічного розвитку і фінансової нестабільності.

І коли уряди держав неспроможні владнати ці проблеми, вони починають усугубляти наявні труднощі, а це і злочинність, забруднення навколишнього середовища, деградація основних соціальних та медичних послуг, масштабна міграція та потоки біженців. Це є сприятливим середовищем для розвитку транснаціональних загроз. І тому саме усунення негативних економічних наслідків глобалізації є важливими не тільки в економічному сенсі, але і в сенсі забезпечення безпеки. І ця проблема може бути вирішена за рахунок впровадження програм у сфері освіти, безробіття і страхування здоров'я, а також за рахунок інвестицій в розвиток і удосконалення соціальної інфраструктури. Головна проблема полягає в тому, що підтримка таким державним програмам зменшується, а програми соціального забезпечення стають все більш дорогими в умовах конкурентного розвитку глобальної економіки.

Глобальні досягнення у технологічній та економічній сфері створюють можливості для забезпечення економічного зростання і просування політичної свободи, що у свою чергу, сприяє зниженню виникнення транснаціональних загроз, і певним чином, усуненню деяких причин їх виникнення. Однак процеси, що призводять до економічного зростання і розвитку демократії продовжують залишатися складними і потребують тривалого часу, оскільки ці процеси взаємопов'язані, а саме демократія дозволяє мобілізувати можливості зосередити економічні ресурси на становленні соціальних структур, децентралізації політичної влади, підвищенні легітимності уряду.

Реалізація управлінських рішень, вироблених під час розробки державної політики, зорієнтована на 5-10 років,

прогнозування характеру можливих загроз має бути як мінімум довгостроковим, тобто охоплювати відповідну перспективу. Враховуючи надвисоку нестабільність сучасних світових політичних, економічних, фінансових відносин, стан біфуркації соціально-політичних процесів, на сьогоднішній день адекватне довгострокове планування представляється вкрай важким. Навіть при середньостроковому плануванні можна говорити лише про підстави і характер майбутніх змін, а прогнозування моменту їх здійснення є майже неможливим.

І тому доцільним при формуванні державної політики має бути врахування обсягів і складу експортно-імпортних потоків між найбільш розвинутими державами, які у сукупності мають біля 70 % світового валового внутрішнього продукту; виявлення основних транзитних шляхів, які забезпечують більшу частину обсягів транспортування товарів між найбільш розвинутими державами; виявлення ключових географічних точок (регіонів), контроль над якими забезпечує контроль над основними транзитними шляхами, а також визначення воєнно-політичних сил, які прагнуть цього контролю; оцінка доцільності застосування воєнно-політичними силами визначених типів ресурсів, у тому числі воєнної сили, з метою забезпечення контролю над ключовими географічними точками (регіонами) та визначення можливого характеру воєнних конфліктів в проєкції на регіон (Свешніков, & Бочарніков, 2017, с. 6).

При цьому слід зазначити, що світова спільнота має змиритися з тим, що її співіснування характеризується невизначеністю у контексті забезпечення безпеки. І одним із фундаментальних завдань політики саме і полягає у зниженні цієї невизначеності там, де це можливо, сконцентрувати увагу на розподілі ресурсів, які стають все більш обмеженими, враховуючи те, що цей розподіл не загрожує консолідації суспільства і не завдає шкоди майбутнім поколінням.

У сучасному світі відповідальність за виконання цих завдань несе кожна окремо взята держава, застосовуючи законодавство і поліцію, вона забезпечує внутрішню безпеку, а за допомогою дипломатії та армії – зовнішню безпеку. У зв'язку з цим, при розгляді проблем безпеки слід розглянути забезпечення національної безпеки, оскільки вона забезпечує суверенітет держави і передбачає, в першу чергу, застосування військової сили і контролю над її застосуванням.

Військова сила продовжує відігравати роль важливого чинника при оцінці рівня безпеки загалом, але останнім часом концептуальні межі безпеки розширились і охоплюють низку інших, часом більш невідкладних викликів не воєнного характеру для суверенітету та соціальної єдності держави. На сьогодні джерелом загроз національному суверенітету можуть бути, наприклад, незахищеність кордонів, корупція, етнічні і релігійні конфлікти, незаконна міграція, вичерпання природних ресурсів, тероризм, демографія тощо.

І тому в сучасному світі існує діапазон дій, який передбачає різницю між функціями і цілями, які ставить перед собою держава та силою державної влади, яка визначає її спроможність розробляти і здійснювати політику, при цьому застосовуючи закони об'єктивно та прозоро, що і становить її інституціональний потенціал. Саме проведення чіткого розмежування між цими двома вимірами державності дозволяє визначити різницю в рівнях її розвитку в різних країнах світу. Загалом не існує якоїсь загальноприйнятої ієрархії державних функцій, особливо, коли це стосується питань перерозподілу суспільних благ чи соціальної політики.

Але все ж таки беззаперечним є те, що державам необхідно спочатку забезпечити громадський порядок і оборону від зовнішнього вторгнення, перш ніж вони зможуть забезпечити соціальний захист своїм громадянам. Різні країни знаходяться на різних етапах державного розвитку залежно від завдань і цілей, які вони ставлять перед своїми урядами, та їх спроможністю розробляти закони і забезпечувати їх виконання та відносно ефективно управляти суспільством, боротися з корупцією і підкупом посадових осіб.

Необхідним також є врахування того факту, що міжнародна злочинність і міжнародний тероризм, недостатність життєво важливих ресурсів можуть також становити загрозу внутрішній безпеці держав. Оскільки особи, які очолюють злочинні і терористичні організації, знаходяться за кордоном і державні кордони не є перешкоджанням їхньої діяльності, але утруднюють застосування запобіжних заходів урядам і тому неможливо проводити розділення між забезпеченням внутрішньої і зовнішньої безпеки.

Політика у сфері безпеки має не тільки реагувати на загрози, але й враховувати той факт, що способи ведення війн змінилися на фоні розвитку воєнних технологій на всіх рівнях, що охоплює як великі високотехнологічні системи, так і дрібну зброю. Це свідчить про те, що можливим стає проведення воєнних конфліктів не тільки збройними силами держав, але і бандами, найманцями, партизанами, які застосовують новітні технології, тобто невеликими групами з прихованими політичними цілями і доступом до самих сучасних систем озброєння.

Наслідком розвитку електронних інформаційних систем і систем керування стала інструменталізація власних ЗМІ та ЗМІ противника (інформаційна війна), що є важливою частиною ведення війн останніх років. Кібервійни окреслили нові загрози, що постали перед суспільствами, інфраструктура яких все більше залежить від інформаційних та комунікативних технологій. Через Інтернет стало можливим порушити функціонування як військових структур противника, так і громадських сфер його суспільства. Це свідчить, про те, що не зважаючи на наявність збройних сил, відбулося підвищення уразливості суспільств.

Нині жодна політика безпеки не може покладатися лише на збільшення озброєння, що спрямоване лише на захист інтересів окремо взятої держави. Двосторонні чи багатосторонні угоди про контроль над озброєнням, відомі по періоду розрядки конфлікту між Сходом і Заходом можна окреслити як мінімізацію шкоди, оскільки на фоні глобалізації і підвищення інтенсивності регіональних конфліктів на різних континентах зростає значення іншого підходу до політики безпеки – "безпека на основі співробітництва".

Даний підхід передбачає проведення такої політики, яка базується на співробітництві співдружності держав і багато чисельних недержавних суб'єктів щодо запобігання та деескалації конфліктів. В основі цього підходу покладено думку про те, що війни і насильницькі конфлікти, перш за все, якщо справа доходить до етнічних чисток і геноциду, є неприйнятним не тільки з міркувань моралі, але і через непрямий вплив на інші регіони світу. Концептуальна ідея цього підходу та його наслідки для політики забезпечення безпеки держав, які об'єдналися в рамках ООН, були закріплені у "Повістці дня для миру", яка була оприлюднена ще у 1992 році минулого століття. У ній йшлося про політику безпеки, лігійтовану Радою Безпеки ООН, за яку вона несе відповідальність і яка має застосовувати превентивні

заходи, а у випадку необхідності застосовувати силу для припинення бойових дій і відновлення після їх закінчення політичного порядку в зонах конфлікту за домовленістю з місцевим населенням і громадськими гуманітарними організаціями.

Збройні сили для проведення подібних операцій з реагування на кризи складаються принципово з військових контингентів декількох держав. Оскільки тільки таким чином є очевидною легітимізація такого втручання: збройним силам, які беруть участь в інтервенції, застосування політичних та поліцейських засобів для контролю з боку міжнародної спільноти та фінансових коштів на відновлення.

Тобто політика безпеки має бути багатосторонньою, вона має охоплювати дипломатичні, військові, поліцейські та економічні засоби. Держави мають самостійно визначати, керуючись міркуваннями забезпечення національної безпеки, а потім вже залежно від геостратегічної ситуації, фінансових та технологічних спроможностей вироблення рішення держав про чисельність та основні характеристики збройних сил, про створення союзів і, можливо, про міжнародні режими контролю за озброєннями чи конвенції про стримування певних загроз.

В ідеальному варіанті в основу вищезазначених чинників має бути покладено чітко окреслене визначення прагнень політики у сфері безпеки, яке має бути зорієнтоване на макрорегіон, чи навіть на всю світову спільноту загалом у контексті розвитку глобалізації і будуватися на багатосторонній та довгостроковій основі.

Дискусія і висновки

Проведений аналіз загроз безпекового середовища в умовах глобалізації засвідчив, що політика у сфері безпеки має не тільки реагувати на загрози, але й враховувати той факт, що способи ведення війн змінилися на фоні розвитку воєнних технологій на всіх рівнях, що охоплює як великі високотехнологічні системи, так і дрібну зброю.

Наслідком розвитку електронних інформаційних систем і систем керування стала інструменталізація власних ЗМІ та ЗМІ противника, що є важливою частиною ведення війн останніх років. Кібервійни окреслили нові загрози, що постали перед суспільствами, інфраструктура яких все більше залежить від інформаційних та комунікативних технологій.

І тому нині жодна політика безпеки не може покладатися лише на збільшення озброєння, що спрямоване лише на захист інтересів окремо взятої держави. Двосторонні чи багатосторонні угоди про контроль над озброєнням, відомі по періоду розрядки конфлікту між Сходом і Заходом можна окреслити як мінімізацію шкоди, оскільки на фоні глобалізації і підвищення інтенсивності регіональних конфліктів на різних континентах зростає значення іншого підходу до політики безпеки – "безпека на основі співробітництва". Тобто політика безпеки має бути багатосторонньою, вона має охоплювати дипломатичні, військові, поліцейські та економічні засоби. Держави мають самостійно визначати, керуючись міркуваннями забезпечення національної безпеки, а потім вже залежно від геостратегічної ситуації, фінансових та технологічних спроможностей вироблення рішення держав про чисельність та основні характеристики збройних сил, про створення союзів і, можливо, про міжнародні режими контролю за озброєннями чи конвенції про стримування певних загроз.

В ідеальному варіанті в основу вищезазначених чинників має бути покладено чітко окреслене

визначення прагнень політики у сфері безпеки, яке має бути зорієнтоване на макрорегіон, чи навіть на всю світову спільноту загалом у контексті розвитку глобалізації і будуватися на багатосторонній та довгостроковій основі.

Джерела фінансування. Це дослідження не отримало жодного гранту від фінансової установи в державному, комерційному або некомерційному секторах. Фінансування здійснюється за власні кошти авторів.

Список використаних джерел

- Актуальні проблеми кримінального права. (2009). *Виклики нової злочинності та проблеми кримінального права в умовах глобалізації з позиції українських вчених-правників*. http://lib-net.com/content/9422_Viklikl_novoi_zlochinnosti_ta_problemi_kriminalnogo_prava_v_umova_h_globalizacii_z_pozicii_ukrainskih_vchenih_pra_vnikov.html
- Билорус, О. Г., Лукьяненко, Д. Г., и др. (2000). *Глобальные трансформации и стратегии развития*. Ориане.
- Гетманец, О. П., Коробцова, Д. В. & Єжелій, Ю. О. (2023). Глобалізація та міжнародна економіка: складність інтеграції ринків та економічні наслідки на рівні країн (український досвід). *Академічні візії*, 20/2023. <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/35cea810-1e85-4730/-92c2-73e4dde869c9/content>
- Фезерстоун, М., Леш, С., & Робертсон, Р. (Ред.). (2008). *Глобальні модерності*. Пер. з англ. Ніка-Центр.
- Гуменюк, Б. І.; Шергін, С. О. Бебик, В. М.; Горобець, І. В. та ін. (2009). *Глобалізація і сучасний міжнародний процес*. Університет "Україна".
- Загурська-Антонюк В. Ф. (2020). Міжнародна безпека у контексті глобалізації сучасного світу. *Державне управління. Інвестиції: практика та досвід*, 13–14, 103–109.
- Киссинджер, Г. (2017). *Світовий порядок. Роздуми про характер націй в історичному контексті*. <https://voenka.kiev.ua/>
- Лемак, О. В. (2024). *Вплив глобалізації на безпеку національної держави: правові та кримінологічні аспекти* : Електронне наукове видання "Аналітично-порівняльне правознавство". Розділ VIII. Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право (с. 588).
- Попович, В. М. Ткачук, А. В., Андрушко, А. В., & Логін, С. В. (2009). *Актуальні проблеми кримінального права*. Юрінком Інтер.
- Свешніков С. В., Бочарніков В. П. (2017). *Довгостроковий прогноз воєнно-політичної обстановки в регіоні довкола України на основі аналізу геополітичної конкуренції*. Національний університет оборони України імені Івана Черняховського.
- Шай Р. (2019). Злочинність та глобалізація: причини і наслідки. *Вісник Національного університету "Львівська політехніка"*. Серія: "Юридичні науки", 3(31). <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2021/nov/25392/19.pdf>

References

- Actual Problems of Criminal Law. (2009). *Challenges of new crime and problems of criminal law in the context of globalization from the position of Ukrainian legal scholars* [in Ukrainian]. http://lib-net.com/content/9422_Viklikl_novoi_zlochinnosti_ta_problemi_kriminalnogo_prava_v_umova_h_globalizacii_z_pozicii_ukrainskih_vchenih_pra_vnikov.html
- Bilorus, O. H., Lukianenko, D. H., et al. (2000). *Global transformations and development strategies*. Oriane [in Russian].
- Hetmanets, O. P., Korobtsova, D. V., & Yezhelyi, Y. O. (2023). Globalization and international economy: Complexity of market integration and economic consequences at the country level (Ukrainian experience). *Academic Visions*, 20/2023 [in Ukrainian]. <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/35cea810-1e85-4730-92c2-73e4dde869c9/content>
- Featherstone, M., Lash, S., & Robertson, R. (Eds.). (2008). *Global modernities* (Ukrainian translation). Nika-Center. [in Ukrainian]
- Humeniuk, B. I., Sherhin, S. O., Bebyk, V. M., Horobets, I. V., et al. (2009). *Globalization and the modern international process*. University "Ukraine" [in Ukrainian].
- Zahurska-Antoniuk, V. F. (2020). International security in the context of globalization of the modern world. *Public Administration. Investments: Practice and Experience*, 13–14, 103–109 [in Ukrainian].
- Kissinger, H. (2017). *World order. Reflections on the character of nations in historical context* [in Russian]. <https://voenka.kiev.ua/>
- Lemak, O. V. (2024). *The impact of globalization on the security of the national state : Legal and criminological aspects*. Analytical and Comparative Jurisprudence, Section VIII. Criminal Law and Criminology; Penal Law (p. 588) [in Ukrainian].
- Popovych, V. M., Tkachuk, A. V., Andrushko, A. V., & Lohin, S. V. (2009). *Actual problems of criminal law*. Yurinkom Inter [in Ukrainian].
- Sveshnikov, S. V., & Bocharnikov, V. P. (2017). *Long-term forecast of the military-political situation in the region around Ukraine based on the analysis of geopolitical competition*. National Defense University of Ukraine named after Ivan Cherniakhovsky [in Ukrainian].
- Shai, R. (2019). Crime and globalization: Causes and consequences. *Bulletin of the Lviv Polytechnic National University. Series: Legal Sciences*, 3(31) [in Ukrainian]. <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2021/nov/25392/19.pdf>

Отримано редакцією журналу / Received: 07.07.25

Прорецензовано / Revised: 29.07.25 |

Схвалено до друку / Accepted: 05.08.25

Larysa SHYPILOVA, PhD (Polit.), Assoc. Prof.

ORCID ID: 0000-0002-5682-3570

e-mail: larysa.shypilova@knu.ua

Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine

THREATS WITHOUT A FIRE ENVIRONMENT IN A GLOBALIZED WORLD

B a c k g r o u n d . *Changes in the security environment in the world caused by the advancement of globalization processes, the transformation of the geopolitical space have exacerbated international security problems and have reached a transnational dimension. The threats that have arisen before humanity require the search for new approaches to their timely detection, prevention and neutralization within the framework of national, regional and global security. Solving the problem of these phenomena within the framework of a single state is impossible, since this requires new methods of response adapted to today's challenges and joint coordination of the actions of the world community. As experience shows, international security problems are increasingly reducing the ability of governments to effectively govern the country. Therefore, there is a need to understand how these transnational problems affect national, regional and global security.*

M e t h o d s . *Methods of analysis and synthesis were used to structure transnational threats and search for ways of responding and jointly coordinating the actions of the world community in the context of globalization, adapted to today's challenges*

R e s u l t s . *Transnational threats in the context of globalization were identified and classified, and substantiated proposals were made for their identification, prevention, and neutralization.*

C o n c l u s i o n s . *It was established that field-dependent individuals tend to choose to travel alone or in pairs. Instead, field-independent respondents more The positive and negative consequences of globalization have been analyzed, and it has been determined how transnational threats that arise in affect national, regional and global security. An approach has been proposed that envisages the implementation of such a policy, which would be based on cooperation between the commonwealth of states and numerous non-state actors in preventing and de-escalating conflicts. The basis of this approach is the idea that wars and violent conflicts, first of all, are unacceptable not only for moral reasons, but also because of their indirect impact on other regions of the world and pose a threat to ensuring security in the world.*

K e y w o r d s : *globalization, transnational threats, security environment, globalization processes, preventive strategies.*

Автор заявляє про відсутність конфлікту інтересів. Спонсори не брали участі в розробленні дослідження; у зборі, аналізі чи інтерпретації даних; у написанні рукопису; в рішенні про публікацію результатів.

The author declares no conflict of interest. The sponsors were not involved in the design of the study; in the collection, analysis or interpretation of data; in the writing of the manuscript; or in the decision to publish the results.